Remus Şimian
FABRICA

Încă nu se iviseră zorii...
Autobuzul se oprise deja în curtea fabricii şi muncitorii se îndreptau tăcuţi către ieşire, cu umerii aplecaţi. Roy Nielsen se trezi buimac, privind în jur cu ochii împăienjeniţi de somn. Aţipise, visul răsunându-i încă în minte ca un ecou ce se stingea în depărtare. Se foi în scaunul tare, simţindu-şi trupul amorţit, şi se ridică cu greutate, oboseala citindu-i-se pe chipul spân.
Totul era cenuşiu şi prăfuit: pământul ud şi bălţile cu noroi de pe marginea pavajului, autobuzele cu muncitori, până şi îmbrăcămintea muncitorilor şi fabrica însăşi.
Poate din cauza că era început de noiembrie, gândi Nielsen, coborând din autobuz şi păşind pe asfaltul umed. Trase aerul rece în piept, simţindu-se revigorat şi se alătură coloanei de muncitori, o masă amorfă care şerpuia către intrări în hala fabricii.
În această lume monocoloră doar lemnul maroniu din acoperişul fabricii şi literele firmei, scrise cu vopsea roşie scorojită, mai alungau monotonia cromatică.
Erau anii recesiunii economice, când a avea un loc de muncă era ca şi cum ai fi câştigat la loterie premiul cel mare. Dar nu şi pentru Nielsen, care provenea din cartierele sărace de imigranţi. Criza economică îi pusese capăt oricărei speranţe de a urma o facultate şi de a se realiza, aşa că se văzuse nevoit să se angajeze. Fabrica devenise o cuşcă. De-a lungul anilor, ea îi ferecase visurile.
Ajuns în faţa pontorului, privirea îi încremeni pe dată.
Era 11 noiembrie 1933.
O nouă zi începea, încă o zi pierduta, încă o zi...
- Hei, colegu'! Te mai zgâieşti mult la pontator? îl zori un muncitor pierdut în mulţime.
Nielsen se întoarse încruntat la oamenii din spatele lui, apoi, cu mişcări lente sfidătoare îşi perfora cartela şi se îndrepta spre vestiare.
Deschise cu o furie stăpânită dulapul metalic, care scârţâi protestând, şi scoase salopeta cenuşie pătată de unsoare. Avea senzaţia că nu dormise de zile. Probabil cauza era coşmarul ce-i fura nopţile, acelaşi vis care-l bântuia fără încetare şi fără noima.
Se aşeză pe bancă şi-şi scoase din geantă un pachet de hârtie maronie şi aspră, pe care îl luase de la băcănie, şi-l desfăcu. O bucată de salam aşezată între doua felii de pâine neagra, acesta-i era micul dejun peste care, întârziat, sărise. Muşcă cu pofta din sandviş şi scoase din buzunarul hainei o revistă cu coperta viu colorată.
Cineva se apropie.
- Poftă bună! îi ură acesta fără chef. Roy ridică privirea la individul solid cu părul şaten şi trăsături dure, care pufăia dintr-un chiştoc de ţigară.
- 'Neaţa şi ţie, Steve! îi răspunse Nielsen. Ce-i cu faţa asta lunga?
Steven O'shea îl privi cu ochi ficşi, înroşiţi de nesomn şi înconjuraţi de cearcăne.
- De câteva zile mi se-ntâmplă un lucru ciudat, începu el, mormăind fără chef. Adorm în autobuz plecând de la fabrica şi mă trezesc tot în autobuz, înapoi în curtea fabricii. Nu-mi mai aduc aminte ce fac între timp. Doar frânturi pe care nu ştiu dacă le-am visat sau dacă s-au petrecut cu adevărat. Ai avut vreodată impresia că un vis e atât de real, de parcă ai fi trăit acele momente?
Nielsen dădu din cap meditativ.
- Mi se-ntâmplă des în ultima vreme.
- Derutant...Cred că din cauza oboselii, în fine, o să-mi revin eu...conchise în cele din urma Steven. După un moment de linişte, chipul energic ştrengăresc, aşa cum îl ştia Nielsen, i se ilumina.
- Ce citeşti tu aici? îl întreba pe Roy trăgând cu sete din ţigară şi luă revista în mână, răsfoindu-i paginile. Astonishing Stories? mormăi el într-un târziu.

Nielsen musca din sandviş şi dădu din cap.
- Povestiri despre lumi viitoare...
- Tii, făcu Steve cu ţigara în coltul gurii, deschizând la o pagina care afişa un zgârie-nori înconjurat de zepeline luxoase ale căror nacele erau pline de oameni îmbrăcaţi în haine strălucitoare. Dacă aşa arată viitoru', să fiu al naibii dacă nu-mi pare rău că m-am născut prea devreme. Strivi iritat ţigara sub pantof.
- Hai, lasă pesimismul. O să vezi că lucrurile se vor îndrepta, zise Nielsen, deşi nu părea prea convins.
Îşi termină sandvişul şi-şi îmbrăcă salopeta puţin cam largă, chiar când sirena se auzi, ca un muget prelung, anunţând începutul programului de 12 ore...
Hala imensa şi zgomotoasă era lipsită de ferestre, un univers închis separat de viaţa cotidiana de afară, care părea o himeră îndepărtată, o plăsmuire a minţii.
Banda de asamblare ocupa marea parte a spaţiului disponibil; oamenii pierduţi printre maşinăriile unsuroase păreau a fi doar simple extensii ale acestora. Lui Nielson i se părea iadul mecanic desprins din lumile lui Verne, o invenţie diabolică a societăţii burgheze capitaliste.
Cu o dexteritate dobândită în urma mişcărilor simple, dar repetate la nesfârşit, fixă difuzorul în şuruburi de cutia de lemn a radioului şi-i dădu drumul mai departe, la postul următor, unde Steven monta placa cu componente electronice.
- Îţi spun eu! spuse O'shea nemulţumit. Stătea în dreapta lui Roy, de partea cealaltă a benzii rulante, şi introducea o lampă electrică în placă. Nu mai putem lucra în condiţiile astea. Cine ne apără drepturile asigurate de constituţie? Vă spun că avem nevoie de un sindicat...
Iar începe, gândi Nielson. O'shea avea obiceiul să se lanseze în astfel de discuţii. Probabil era modul său de a evada din iadul mecanic.
Rizzo, un tip gras cu sprâncene stufoase şi părul încâlcit ce-i ieşea de sub basca aşezată în vârful capului, după cum o purta de obicei, privi precaut în jur, apoi se răsti enervat la O'shea:
- Hei, O'shea! Tacă-ţi fleanca! Vrei să ne bagi pe toţi în rahat? Unii dintre noi au familii!
- Macaronar idiot! îl percută O'shea. Dacă vrei să munceşti ca un ro... ro... cum dracu-i zice...
- Robot! îl ajută Nielsen.
- Dacă vrei să munceşti ca un robot, reluă încrezător Steve, şi să înghiţi rahatu' ce ţi-l bagă ăştia pe gât, n-ai decât...
Rizzo deschise gura să-i răspundă când se auzi în şoaptă:
- Gura! Moşu' Moore pe linie!
Directorul însoţit de şeful Jameson, se strecura printre linii şi se posta chiar în dreptul lui Nielsen.
Toţi amuţiră, plecând capetele. Fetele crispate mimau concentrarea asupra lucrului, deşi ar fi putut s-l facă şi cu ochii închişi.
Moore privi în jur estimativ, încrezător şi mulţumit de ceea ce vedea, în timp ce Jameson îi dădea explicaţii. Nu părea să aibă mai mult de 50 de ani, în ciuda claiei de păr alb pieptănat cu grijă ce-i împodobea capul. Jameson părea cam de aceeaşi vârstă, dar faţa trasă şi severă, de director era înalt şi slab, emana autoritate prin fiecare cută.
- Domnilor, rog putina atenţie, spuse şeful adresându-se muncitorilor . Domnul director are un anunţ de făcut!
- Mulţumesc, domnule Jameson, zise Moore şi-şi drese glasul. Datorită creşterii vânzărilor, începu el, consiliul administrativ a hotărât să acorde o mărire de salariu de doi cenţi pe oră fiecărui angajat.
O'shea îi aruncă o privire scurtă lui Nielsen, ridicând sceptic o sprânceană.
- Produsele noastre sunt apreciate şi avem posibilitatea de a extinde afacerea şi a crea noi locuri de munca. Cererea de radiouri a crescut, o dată cu redresarea înceată, dar sigură a economiei. În consecinţă, programul de 68 de ore pe săptămână va fi modificat la 72 de ore.

- Să-nţeleg că şi sâmbătă vom lucra tot 12 ore, şopti Rizzo. Ce urmează, să lucram şi duminica?
 - în acelaşi timp, norma a crescut de la 2000 la 3000 de produse pe zi, continua Moore imperturbabil.
Muncitorii începură să se agite nemulţumiţi.
 - Nu va temeţi în privinţa salariului. Veţi fi plătiţi pe măsură pentru orele adăugate. Va mulţumesc! îşi încheie directorul laconicul discurs şi cu paşi grăbiţi porni spre birouri dispărând pe coridorul întunecos, urmat îndeaproape de Jameson.
 Muncitorii se destinseră şi-şi reluară lucrul, dar buna dispoziţie se dizolva.
 - Ce v-am spus eu? grai Steven. Minunata epocă a omului industrial... omul-maşină... Apoi se retrase în tăcere pentru tot restul zilei.

***

 Autobuzul porni agale pe drumul umed încadrat de pădure. Motorul torcea monoton în surdină. Nielsen îşi lipi fruntea de geam şi privi trist luminile Oraşului care încercau în zadar să alunge întunericul nopţii.
 Începu să viseze la razele soarelui şi stele, la cerul albastru şi nori albi...
 Aruncă o privire la cerul întunecat veşnic acoperit de nori şi i se păru că nu mai văzuse soarele de o veşnicie. Programul de 12 ore îl ţinea departe de lumina zilei.
 Aţipi fără să-şi dea seama. I se păru că autobuzul se opreşte şi, chiar înainte să adoarmă de-a binelea, auzi două voci şuşotind.
 - Au adormit cu toţii?
 - Da! Să-i pregătim pentru recondiţionare...
 Recunoscu vocea directorului Moore şi a şefului Jameson.
 ...Se făcea că era într-o hală mare, similară şi totuşi diferită de cea a fabricii; o lumină albastră îi străpungea retina... Îşi dădu seama că se afla într-o incintă, scufundat în fluid vâscos, verzui. Simţi că se sufocă şi încercă să se zbată, dar trupul paralizat refuza să se supună ...
 Se trezi brusc, respirând întretăiat. Autobuzul tocmai intra pe poartă în curtea fabricii!?...
 Începea o nouă zi de lucru...

***

Un tip mărunt, cu nasul acvilin, ocupa postul lui O'shea.
- Ce s-a-ntâmplat cu Steven? întreba Roy.
 - Şefu' Jameson zice c-a fost învoit. Motive de sănătate, îl lamuri Rizzo, încruntându-şi sprâncenele stufoase. Dar eu cred c-a mierlit-o. Au aflat de planurile lui...
 Nielson îşi aduse aminte de discuţia purtată cu o zi înainte, poate Steven chiar era bolnav.
 Se auzi strigat de pe marginea liniei. Se întoarse şi-l văzu făcându-i semn pe şeful securităţii, Bob, un individ grosolan şi simplu, la fel de tern ca numele, cu o înfăţişare şi personalitate ce aducea cu cea a lui Frankenstein, din filmele cu Boris Karloff.
 - Nielsen! Eşti surd? Şefu' Jameson a zis să te prezinţi la birouri peste juma' de ora!
 Roy îi arunca o privire nedumerită şi în acelaşi timp îngrijorata. Auzise zvonuri despre disponibilizări, în ciuda promisiunii lui Moore privind crearea de noi locuri de munca. Se întreba dacă nu cumva Rizzo avea dreptate şi Steven fusese concediat, iar acum el urma.
Îl rugă pe italian să-i ţină locul şi se îndrepta spre holul cu birouri.
 - Domnule Jameson? striga el strecurându-se în micul birou, dar nu-i răspunse nimeni. Şefule?! Tot nimic....
Un murmur mecanic se auzea în spatele unei uşi metalice, ascunsă pe jumătate după o draperie prăfuită. I se păru ciudat pentru că n-o observase până acum deşi mai fusese de câteva ori în biroul şefului. Curios, străbătu cabinetul şi-şi lipi urechea de metalul rece. Acelaşi murmur, dar intensificat. Apăsă prudent pe clanţă şi împinse uşa.

- Domnule Jameson? Sunteţi... răsuflarea i se taie, de parcă ar fi sărit în apă îngheţată la mijlocul lui ianuarie.
În faţa sa avea o hală imensă, scăldată într-o lumină albăstruie, care venea de nicăieri. Cilindri de sticlă, umpluţi cu un lichid verzui, erau dispuşi de o parte şi de alta în şiruri uniforme – exact cum visase!
Coborî scara metalică, sub imperiul unui imbold straniu, şi se opri în faţa unui tub.
O formă se distingea în fluidul verde. Se apropie ezitant de cilindru. Fiori îi cuprinseră corpul ca un curent electric, arcuindu-i spinarea. Nu era nici o îndoială, mai fusese aici, în visele sale. Gândul îi făcu pielea de găină.
Întinse degetele tremurânde către sticla lucioasă...
- Dumnezeule!... strigă.
Un corp omenesc plutea inert în fluidul verde. Chipul... chipul lipsit de viaţă îi era cunoscut. Era chiar Steven O'shea.
Se trase înapoi, îngrozit. Cineva îl apucă de umăr, făcându-l să tresară violent.
- Nielson! Ce naiba cauţi aici? îl întrebă şeful James cu severitate, deşi pe faţă i se citea efortul de a-şi ascunde neliniştea. La dracu', am uitat de...
- Steven!... bâigui Nielsen. Ce i-aţi făcut, lui Steven!?
- Calmează-te Roy, n-a păţit nimic. Jameson îşi întinse braţul către Roy, dar acesta se trase înapoi.
- L-aţi... l-aţi omorât... Aţi aflat de greva, sindicate... şi l-aţi omorât!
- Nu, Roy, hai linişteşte-te. Îşi dădu la o parte mâneca de la cămaşă, dezvelind o brăţară la încheietura mâinii.
- Cod mov! Repet, cod mov! şopti el, ducând brăţara în dreptul gurii, fără să-l scape din ochi pe Roy.
- Nielsen, îţi vom explica, continua el...
Uşa metalică se deschise, lovindu-se de perete cu un zgomot surd.
Bob şi Louie, cealaltă gorilă de la securitate şi pază, apărură cu promptitudine şi se postară în spatele lui Jameson, cu mâinile depărtate de corp, gata de acţiune. Pe chipurile dure, ascunse sub cozorocul chipielor cenuşii, nu se putea citi nimic.
- În ordine Roy, continuă calm Jameson, acum vii cu noi...
Nielson îi privi pe cei trei bărbaţi. Trebuia să scape, să fugă, să anunţe politia, dar Bob şi Louie înaintară spre el şi-l prinseră ferm de braţe, înainte ca el să se dezmeticească. Se zbătu neputincios, apoi se lăsă moale, aproape purtat de namilele inexpresive.
Directorul Moore aştepta calm, aşezat comod în fotoliul său negru capitonat. Jameson se retrase într-un colţ, privind neliniştit când la Moore, când la Nielsen. Bob şi Louie îl aşezară pe Roy în scaunul de lemn din faţa directorului. Acesta se aplecă peste birou.
- Jameson, adu-i domnului Nielsen un pahar cu whiskey, zise, apoi zâmbi şi-şi focaliză atenţia asupra lui Nielsen.
- Te monitorizăm de ceva vreme, spuse el, fără nici o introducere. Memoria şi imaginaţia îţi joacă feste; ai insomnii, domnule Nielsen, nu-i aşa? Pierderi de memorie...
- Ştiu ce-am văzut! Nu sunt nebun!
Jameson veni cu paharul de whiskey. Băutura chihlimbarie îi aminti lui Nielsen de tuburile cu oameni, de chipul lui Steven. Îl cuprinse un tremur pe care nu izbuti să şi-l înăbuşe.
- Bineînţeles că nu, Roy, continuă Moore pe tonul binevoitor şi excesiv de politicos. Uite cum vom proceda. Îţi voi da o săptămână de concediu medical, ca să-ţi revii.
- Şi să ajung ca Steven?! răcni Nielsen şi sări în picioare. Bob şi Louie interveniră cu promptitudine şi-l imobilizară.
- Nu mă las cumpărat, criminalilor! Zbieră, continuând să se zbată. Se va afla ce faceţi aici!...
Zâmbetul dispăru de pe faţa lui Moore.
- Jameson, fă ceva! strigă el. Şeful scoase dintr-o trusă o seringă şi-o îndreptă către Nielsen.

- Asta te va linişti..., îi spuse, dar Roy îl lovi cu piciorul în burtă, se smuci, luându-i prin surprindere pe Louie şi Bob, care se împleticiră şi căzură peste Jameson.
Apucă scaunul răsturnat şi-l azvârli peste birou, spre Moore. Acesta se feri, aruncându-se la podea. Scaunul sparse geamul în mii de cioburi care se împrăştiară pe covor.
Nielsen nu rămase pe gânduri. Înainte ca Bob şi ceilalţi să se dumirească, sări pe fereastră pe acoperişul alunecos.
Izbuti să ajungă la margine şi se agăţă cu mâinile de streaşină, apoi îşi dădu drumul jos, în noroi. Acesta amortiză căzătura. Se părea că nu-şi rupsese nimic, deşi genunchiul îl durea în urma impactului. Străbătu curtea în fuga şi se pierdu în noapte, alergând pe şoseaua ce ducea spre Oraşul îndepărtat.

***

Alergase cel puţin o milă, era la limita puterilor. Aerul rece îi ardea plămânii pentru ca apoi să se piardă în aburi. Oraşul părea neschimbat, de parcă s-ar fi aflat la distanţe astronomice. încetini ritmul; durerea de la genunchi încă îl sâcâia ...
Gândurile i se învălmăşeau în minte, amestecându-se cu amintirile din alte lumi. Simţea ca-i explodează capul, încercând să-şi păstreze luciditatea. Poate că visează; îşi permise să spere că era într-unul din acele coşmaruri ce par reale despre care vorbise O'shea.
Huruitul unei maşini se auzi şi farurile rotunzi tăiară întunericul. Nielsen se arunca pe marginea drumului în iarba şi se ascunse după un tufiş.
Zgomotul făcut de motor se intensifica. Era Fordul negru al administraţiei, cu inscripţiile fabricii pe portieră. Se opri în dreptul sau; printre crengile tufişului se puteau vedea rotile spiţate ale vehiculului pe şoseaua luminată de faruri.
Auzi portierele deschizându-se şi patru indivizi coborâră. După câteva clipe de aşteptare, care lui Nielsen i se părură ore, vocea lui Moore se făcu auzita:
- Nielson! ştiu că mă auzi! Nu-ţi vrem răul, dorim să te ajutam, înainte de a face ceva pe care vei regreta mai târziu.
- să ne întoarcem, domnule director! Nielsen recunoscu vocea lui Jameson, nu are cum să ajungă mai departe. Decât... dacă n-a părăsit domul...
- Nu cred domnule! vocea baritonală şi plată era a lui Bob în timp ce se urca la volan. N-ar supravieţui nici trei secunde, spuse şi motorul hurui din nou.
Fordul se întoarse şi pentru o secunda lumina farurilor dezvălui un zid cenuşiu care se materializase peste sosea şi se înalta pierzându-se în întunericul cerului, apoi bezna îşi reintra în drepturi sfâşiată pe alocuri de luminile punctiforme ale Oraşului din depărtare.
Când se simţi în siguranţă, Nielsen ieşi iar la drum şi-şi continua marşul, grăbind pasul.
O suprafaţă tare şi invizibilă îi blocă drumul. Făcu un pas înapoi nedumerit şi întinse mâinile pipăind peretele nevăzut din faţa sa. Merse de-a lungul lui; se părea că tăia şoseaua perpendicular.
La un moment dat simţi o denivelare. Apăsă cu palma în adâncitură şi se auzi un declic, în urma căruia un dreptunghi luminos se materializa în dreptul palmei. În faţa sa apăru din neant un disc de lumina care începu să se dilate, înroşind şoseaua. Închise ochii, deranjat de lumina puternică, şi simţi razele încălzindu-i faţa, ca soarele în zilele senine.
Deschise ochii treptat, până se obişnuiră cu lumina puternică şi printre gene apăru imaginea înceţoşată a unui disc roşu. Era chiar Soarele...
Cu ochii larg deschişi privi mut deşertul dezolant care se întindea la infinit, unde soarele, de un roşu bolnăvicios, coborât la orizontul înceţoşat îneca totul într-o lumină bizară. Deasupra lui, pe cerul întunecat, ca şi cum atmosfera fusese spulberată, Nielsen recunoscu luna sfărâmată în mii de bucăţi împrăştiate pe o bandă difuză, arcuindu-se pe boltă.
Se întoarse privind în spate la şoseaua înroşită ce se pierdea în bezna şi se trase înapoi dând din cap, cu privirea unui schizofrenic, nevenindu-i să creadă. Se împiedică şi se prăbuşi pe asfalt. Fanta circulara se închise automat lăsându-l iarăşi în întunericul familiar.

Zăcu pentru o clipă nemişcat, încercând să se convingă că nu era o halucinaţie repetând continuu cu glas tare că e doar un vis şi în curând avea să se trezească.
 Dar nu se-ntâmplase nimic.
 Oricare-ar fi răspunsul, Moore îl are, îşi spuse şi se ridică în picioare pornind pe sosea înapoi spre Fabrica.
     ***
 Moore îl privi cu ochii apoşi, parând că nu ştia cum să înceapă. În spatele său, geamul fusese înlocuit. Nielsen îi înfruntă privirea, la rându-i. După ce Bob şi Jameson părăsiră încăperea la rugămintea lui Moore, acesta rosti:
 - Nu aveai unde să te duci... Nu-i aşa?
Nielsen încuviinţă absent, palid ca o stafie.
 - Nu eşti primul care a ajuns aşa departe...
 Directorul luă cutia cu trabucuri şi i-o întinse lui Nielsen, dar acesta nu schiţă nici un gest. Cu mişcări plictisite, scoase unul, îl muşcă şi-l aprinse pufăind.
 - Spuneţi-mi că nu sunt nebun... zise Nielsen cu glas stins, aproape implorând.
Directorul îşi afişă obişnuitul zâmbet imperturbabil.
 - Nu eşti... Privi ezitând la trabucul ce fumega între degete şi-l strivi cu o mişcare nervoasă în scrumieră. Bine, vrei adevărul? Iată-l!
Se ridică din fotoliu şi se îndreptă către fereastră. Picături de ploaie măruntă loveau geamul cu un sunet surd, apoi se prelingeau pe sticlă, alunecând sinuos.
- Închipuie-ţi o lume a secolului XXI, ajunsă la apogeul dezvoltării sale, care avea să plătească tribut progresului tehnologic, spuse bătrânul cu ochii pierduţi undeva departe. Principala consecinţă a progresului a fost modificarea radicală a climei la nivel global. Măsurile împotriva acestui dezastru iminent au fost luate prea târziu şi s-au dovedit ineficiente.
În doar câţiva ani, suprafaţa Pământului a devenit de nerecunoscut. Gheţarii de la pol s-au topit, provocând creşterea nivelului oceanelor şi remodelând conturul continentelor, ceea ce dus la migraţii în masa. Deşertificarea zonelor, care altădată nu cunoscuseră lipsa apei, şi extinderea lor au răsturnat întreaga economie mondială, devenind instabilă. Foametea a cuprins pământul şi nu a durat mult până la izbucnirea conflictelor care, cu timpul, s-au extins pe întreaga planetă.
America de Sud era sfâşiată de războaie civile; republici noi şi uniuni se închegau şi se destrămau peste noapte. Europa trezită cu câmpiile, altădată fertile, deşertificate, subcomba economic, iar Africa fusese înghiţită în totalitate de nisipuri.
 În mod straniu, Nielsen începu să-şi amintească detalii, dar amestecate ca un puzzle complicat.
 - Bangladesh... murmură el.
 Moore se întoarse şi-l privi încruntat.
 - Memoria regresivă reziduală, o să-ţi aduci aminte cu timpul... Toate amintirile ţi-au fost păstrate, dar sunt reţinute de blocajul psihic al recondiţionării. Îţi voi explica mai târziu... Unde rămăsesem? A, da!
 Bangladeshul a fost scânteia care a declanşat marea conflagraţie. Fiind printre primele teritorii pierdute în faţa apelor, întreaga populaţie de câteva sute de milioane s-a refugiat la graniţa cu India.
Situaţia în India era deja critică. Populaţia suferea din cauza secetei, erau un miliard de guri de hrănit, aşa că a fost interzis accesul refugiaţilor pe teritoriul ei, masându-se forte armate la fosta graniţă cu Bangladeshul. Pakistanul, sub pretext umanitar, a declarat război Indiei, care s-a soldat în cele din urmă cu un atac nuclear. India a răspuns în forţă.

China şi Rusia s-au implicat în război ca aliate ale părţilor adverse. Ţările arabe, profitând de haosul din regiune, au atacat Israelul, implicând în război şi America, ţară care-şi trimise flotila de submarine în conflictul nuclear.

În acea fatidică zi, pământul a fost pârjolit, civilizaţiile rase de pe faţa planetei, iar atmosfera spulberată de bombele cu antimaterie — cele mai teribile arme născocite de om, arme cu care a culminat schimbul nuclear şi care au pus capăt oricărei speranţe de a mai exista viaţă pe Pământ.

Reveni la birou şi se lăsă pe spate în fotoliu până când acesta protestă, pârâind sub greutatea directorului.

- Acum închipuie-ţi că acest viitor sumbru e, de fapt, trecutul nostru. Toate astea s-au întâmplat acum trei secole. Tot ce a rămas în urma prostiei omeneşti e o planetă pârjolită, transformată în deşert, mai arida decât Marte, şi o mana de oameni. Noi...

Totul era adevărat. Amintirile refulate ieşeau la suprafaţă, izbutind să treacă de bariera psihică. Amintiri, imagini sumbre de la sfârşitul lumii ...

- O secundă, vrei să spui că am trei sute de ani...

- Trei sute patruzeci şi unu, mai exact, deşi nu pari mai bătrân de treizeci. Minunile geneticii au făcut din noi nemuritori. Fluidul verde din tuburile de recondiţionare conţine, pe lângă diferiţi nutrienţi, şi telomeraza, o enzimă care reface terminaţiile cromozomilor, numite telomeri. Aceştia se degradează cu timpul, determinând celulele să se mai dividă ducând în cele din urma la moartea lor, deci corpul îmbătrâneşte. Telomeraza împiedica procesul de îmbătrânire

Noţiunile pe care i se părea că nu le mai auzise în viaţa sa îi sunau acum familiare.

Moore se ridică şi luă din bar o sticlă de whiskey şi două pahare. Îi întinse unul lui Nielsen şi-l umplu.

- Bea! E destul de bun, având în vedere de câte ori a fost reciclat. Îşi turnă şi el în pahar şi-l dădu peste cap. Apoi îl umplu din nou.

- În total suntem 627 de oameni, toţi foşti militari pe submarinele nucleare. Călăii omenirii, cum are obiceiul Jameson să spună. E singurul care, în afară de mine, a trăit trei secole, cunoscând adevărul.

După exploziile bombelor cu antimaterie, atmosfera pământului a fost spulberată, ceea ce a dus la volatilizarea oceanelor, care apoi s-au pierdut în spaţiu. Cele câteva submarine care au supravieţuit au eşuat pe fundul oceanelor dispărute. Ceva trebuia făcut pentru a păstra ce-a mai rămas din civilizaţia terestră. Aşa că ne-am unit forţele şi am căzut de acord să construim Domul.

- Dar de ce tocmai o fabrică?

Moore pufni în râs.

- Iniţial n-a fost aşa. Domul era o seră care adăpostea o gradină luxuriantă, un adevărat paradis unde aveam tot ce ne trebuia, dar trecutul n-a fost uitat niciodată. Din contră, ne-a bântuit până ne-a otrăvit minţile. Mulţi au luat-o razna, nemaiputând fi recuperaţi: Bob, Louie, funcţionarul Gielen şi alţii care a trebuit programaţi cu rutine de simulare comportamentală. Ei lucrează în zona interzisă, în depozit. Acolo sunt descărcate camioanele cu radiourile produse de voi, sunt demontate şi trimise iar pe bandă unde sunt iarăşi remontate şi tot aşa, timp de trei sute de ani. Ei ştiu adevărul despre fabrică, dar nu-l înţeleg.

- Şi totuşi, de ce o fabrică?

- Munca ţine mintea ocupată, iar lipsurile nu-i permit să se manifeste şi noi exact de asta aveam nevoie. Jameson şi cu mine eram singurii psihologi de pe submarinele rămase. În cele din urmă, am descoperit un mod în care creierul putea fi programat fără a-i afecta funcţiile şi personalitatea individului, ci doar păstrând mintea intactă, să putem trăi fără s-o luăm razna. Fabrica, vieţile noastre nu sunt decât un joc de teatru, menit să ne distragă de la cruda realitate.

- Dărăpănătura în care locuiesc, părinţii mei, Jane, familia lui Rizzo, nevasta lui Steven sunt doar...
- ... false amintiri, introduse în programul de recondiţionare... Îmi pare rău, Nielsen, am încercat să te scutesc de tâmpeniile astea... Crede-mă că înţeleg, sunt nevoit să trăiesc zilnic cu ele.
Nielsen îşi cuprinse faţa în palme. Cu ochii înlăcrimaţi, îl privi pe Moore. Acesta îi evită privirea şi mai luă o gură de whiskey.
- Şi atunci ce rost mai au toate astea? Ce rost mai are viaţa?
Directorul strânse din umeri.
- Trăiesc cu speranţa că va veni ziua când la porţile domului voi auzi bătăi, îi răspunse simplu Moore. Şi asta mă ţine în viaţă.
Un moment de linişte cuprinse biroul. Totul părea ireal, totuşi era real. Afară, ploaia măruntă încetase. Probabil sistemul de irigaţie fusese oprit de vreun computer.
- Acum că ştii, alegerea îţi aparţine... spuse Moore, spărgând tăcerea apăsătoare.
- Ce drăguţ! La urma urmei, pot alege... zise ironic Nielsen.
- Mda... deşi ţin să-ţi reamintesc că ai mai fost pus în faţa acestor alternative. Ni te alături nouă şi va trebui să suporţi povara cunoaşterii adevărului şi responsabilităţile implicate... ori alegi o nouă viaţă...

***

Lichidul verde îl învălui şi trupul îi fu cuprins de o amorţeala plăcută. Printre pleoapele întredeschise, văzu chipurile lui Moore şi Jameson deformate de sticla cuvei, apoi imaginea se stinse în spatele pleoapelor închise...
Încă nu se iviră zorii...
... şi totul era cenuşiu şi prăfuit: pământul ud şi bălţile cu noroi, autobuzele cu muncitori, până şi îmbrăcămintea muncitorilor şi fabrica însăşi.
Nielsen coborî din autobuz şi se alătură coloanei de muncitori. La intrare, se opri în faţa pontatorului cu cartela pregătită. Privi data afişată.
Era 11 noiembrie 1933. Un sentiment de d?ja-vu îl copleşi pentru o secundă, dar se stinse repede. Îşi dădu seama că-i ţinea pe ceilalţi în loc, aşa că-şi perforă cartela şi se îndreptă spre vestiare.
O nouă zi începea, încă o zi pierdută, încă o zi... dar nu mai conta...
